

7-8. osztály

1Sám16,1-23 Sámuel felkeni Dávidot Izráel királyává, Dávid Saul udvarába kerül

¹Az ÚR azonban ezt mondta Sámuelnek: Meddig bánkódsz még Saul miatt? Hiszen elvettem őt, és nem marad Izráel királya! Töltsd meg olajjal a szarudat, és indulj! Elküldelek a betlehemi Isaihoz, mert az ő fiai közül választottam magamnak királyt!²Hogyan mehetnék oda? – kérdezte Sámuel. – Ha meghallja Saul, megöl engem. De az ÚR ezt felelte: Vigyél magaddal egy üszöt, és mondd ezt: Azért jöttem, hogy áldozatot mutassak be az ÚRnak.³Azután hívd meg Isait az áldozati lakomára! Én pedig majd a tudodra adom, hogy mit kell tenned: azt kend fel, akit én mondom neked!

⁴Sámuel úgy is tett, ahogyan megmondta neki az ÚR. Amikor megérkezett Betlehembe, remegve mentek eléje a város vénei, és azt kérdezték: Békés szándékkal jöttél-e? ⁵Békés szándékkal – felelte. – Azért jöttem, hogy áldozatot mutassak be az ÚRnak. Szenteljétek meg magatokat, és jöjjetek el velem az áldozati lakomára! Miután szentnek találta Isait és fiait, meghívta őket az áldozati lakomára.

⁶Amikor megérkeztek, és meglátta Eliábot, ezt gondolta: Biztosan ez lesz a felkent, aki most itt áll az ÚR előtt. ⁷De az ÚR ezt mondta Sámuelnek: Ne tekints a megjelenésére, se természetes növése, mert én megvetem őt. Mert nem az a fontos, amit lát az ember. Az ember azt nézi, ami a szeme előtt van, de az ÚR azt nézi, ami a szívben van. ⁸Ekkor Abínádábot szólította Isai, és odavezette Sámuel elé, de ő ezt mondta: Őt sem választotta az ÚR. ⁹Azután Sammát vezette oda Isai, de Sámuel ezt mondta: Őt sem választotta az ÚR. ¹⁰Hét fiát vezette így oda Isai Sámuel elé, de Sámuel ezt mondta Isainak: Ezeket nem választotta az ÚR. ¹¹Majd megkérdezte Sámuel Isaitól: Itt van az összes fiad? Hátra van még a legkisebb – felelte ő –, de ő éppen a juhokat őrzi. Erre Sámuel ezt mondta Isainak: Üzenj neki azonnal, és hozasd ide, mert addig nem ülünk le, amíg ő meg nem érkezik. ¹²Érte küldött tehát, és elhozatta. Ő pedig pirosposztag, szép szemű és jó megjelenésű volt. Akkor ezt mondta az ÚR: Rajta! Kend föl királlyá, mert ő az! ¹³Sámuel pedig fogta az olajos szarut, és testvérei körében fölkenete őt. Akkor az ÚR lelke szállt Dávidra, és attól kezdve vele is maradt. Sámuel pedig elindult, és elment Rámába.

¹⁴Saultól viszont eltávozott az ÚR lelke, és egy gonosz szellem kezdte gyötörni, amelyet az ÚR küldött. ¹⁵Akkor ezt mondták a szolgálái Saulnak: Látod, Istennek egy gonosz szelleme gyötör téged. ¹⁶De a mi urunknak csak szólnia kell, és szolgálaid készek keresni egy embert, aki ért a lantpengetéshez. És ha majd Istennek a gonosz szelleme megszáll, akkor ő játszik majd valamit, és jobban leszel. ¹⁷Saul így felelt a szolgálainak: Keressetek hát nekem egy embert, aki szépen tud játszani a lanton, és hozzátok ide hozzám! ¹⁸Ekkor megszólalt az egyik legény, és ezt mondta: Én láttam a betlehemi Isai egyik fiát, aki tud lanton játszani; derék férfi, harcra termett, okos beszédű, daliás ember, és vele van az ÚR. ¹⁹Saul tehát követeket küldött Isaihoz ezzel az üzenettel: Küldd el hozzám Dávidot, a fiadat, aki a juhokat szokta őrizni! ²⁰Isai pedig fogott egy szamarat, arra kenyeret, egy tömlő bort meg egy kecskegidát rakott, és elküldte Saulnak a fiával, Dáviddal. ²¹Dávid megérkezett Saulhoz, és a szolgálatába szegődött. Ő pedig igen megszerette, és a fegyverhordozója lett. ²²Akkor ezt üzent Saul Isainak: Hadd szolgáljon engem Dávid, mert igen megkedveltem! ²³És valahányszor Istennek az a szelleme megszállta Saul, fogta Dávid a lantot, és játszott rajta valamit. Saul ilyenkor megkönnyebbült, jobban lett, a gonosz szellem pedig eltávozott tőle.

1Sám18,6-30 Saul féltékeny Dávidra

⁶Egyszer amint hazajöttek, amikor Dávid a filiszteusoktól győztesen tért vissza, kivonultak az asszonyok Saul király elé Izráel városaiból énekszóval, körtáncot lejtve, dobolva,

örömkialtások közepette, és háromhúrú hangszeren játszva. ⁷A táncoló asszonyok így énekeltek: Megölt Saul ezer embert, Dávid meg tízezer embert!

⁸Saul erre igen megharagudott, mert nem tetszett neki ez a dolog. Ezt gondolta ugyanis: Dávidnak tízezret tulajdonítanak, nekem meg csak ezret tulajdonítanak! A végén még a királyság is az övé lesz! ⁹Ettől fogva állandóan rossz szemmel nézett Saul Dávidra.

¹⁰Másnap megszállta Saul Istennek az a gonosz szelleme, és révületbe esett a házában, Dávid pedig, ahogy ilyenkor mindig, játszani kezdett a lanton. Saul kezében lándzsa volt. ¹¹Saul feléje dobta a lándzsát, mert ezt gondolta: A falhoz szegezem Dávidot! Dávid azonban két ízben is kitért előle. ¹²És félni kezdett Saul Dávidtól, mert vele volt az ÚR, Saultól pedig eltávozott. ¹³Ezért eltávolította őt Saul maga mellől, és ezredessé tette, hogy ő vezesse csatába és haza a hadinépet.

¹⁴Dávid minden útján sikerrel járt, mert vele volt az ÚR. ¹⁵Amikor látta Saul, hogy milyen nagy sikereket ér el, rettegni kezdett tőle. ¹⁶De egész Izráel és Júda szerette Dávidot, mert ő vezette csatába és vissza a hadinépet.

¹⁷Egyszer így szólt Saul Dávidhoz: Nézd, neked adom feleségül idősebb lányomat, Mérabot, csak légy az én vitézem, és harcold az ÚR harcait! Mert így gondolkozott Saul: Ne én végezzek vele, hanem a filiszteusok. ¹⁸Dávid ezt felelte Saulnak: Ki vagyok én, mi az én életem és apám családja Izráelben, hogy veje legyek a királynak? ¹⁹De amikor hozzá kellett volna adni Dávidhoz Saul leányát, Mérabot, mégis a mehólái Adriélhez adták feleségül.

²⁰Saul leánya, Míkal azonban megszerette Dávidot. Megmondták ezt Saulnak, és ő helyeselte a dolgot. ²¹Ezt gondolta ugyanis Saul: Neki adom őt, mert ez lesz a csapda, és végeznek vele a filiszteusok. Ezért ezt mondta Saul Dávidnak: Itt az újabb alkalom, ezúttal csakugyan a vőm leszel! ²²És megparancsolta Saul az udvari embereinek, hogy így beszéljenek bizalmasan Dáviddal: Nézd, a király kedvel téged, és az udvari emberei is mind szeretnek. Légy hát a király veje! ²³Saul udvari emberei el is mondták Dávidnak ezeket, de Dávid így felelt: Olyan csekélységnek tartjátok, hogy valaki a király veje legyen? Hiszen én szegény és jelentéktelen ember vagyok. ²⁴És jelentették az udvari emberek Saulnak, hogy miket mondott Dávid.

²⁵Akkor ezt mondta Saul: Mondjátok meg Dávidnak, hogy nem kíván a király mátkapénzt, csak száz filiszteus előbőrét. Így állj bosszút a király ellenségein! Saul ugyanis azt gondolta, hogy a filiszteusok által öleti meg Dávidot. ²⁶Amikor aztán az udvari emberek elmondták Dávidnak ezeket, Dávid is helyeselte a dolgot, hogy a király veje legyen. Még mielőtt letelt volna a kitűzött idő, ²⁷elindult és elment Dávid az embereivel együtt, és levágott kétszáz férfit a filiszteusok közül. Elhozta Dávid az előbőrüket, és odaadta az összeset a királynak, hogy a király veje lehessen. Ekkor hozzáadta Saul a leányát, Míkal feleségül.

²⁸Saul azonban látta és tudta, hogy az ÚR Dáviddal van, és hogy Míkal, Saul leánya szereti őt. ²⁹Ezért még jobban félt Saul Dávidtól, és ellensége lett Dávidnak egész életére.

³⁰A filiszteusok vezérei kivonultak harcolni. Valahányszor kivonultak, Dávid mindig nagyobb sikert ért el, mint Saul többi udvari embere, ezért igen nagy hírnévre tett szert.

1Sám19,1-24 Saul Dávid életére tör

¹Saul elmondta fiának, Jónátánnak és összes udvari emberének, hogy meg akarja ölni Dávidot. Jónátán, Saul fia azonban nagyon kedvelte Dávidot. ²És megmondta Jónátán Dávidnak: Apám, Saul meg akar ölni. Ezért vigyázz magadra holnap reggelig, maradj a rejtkehelyen, és rejtőzz el! ³Én pedig kimegyek, és ott állok meg apám mellett a mezőn, ahol te leszel, és beszélni fogok apámmal rólad. Majd meglátom, hogy mi lesz, és elmondom neked.

⁴Jónátán beszélt is apjával, Saullal Dávid érdekében. Ezt mondta neki: Ne vétkezzen a király a szolgája, Dávid ellen, hiszen ő nem vétett ellened, sőt sok jót tett neked. ⁵Kockára tette az életét, leterítette a filiszteust, és nagy szabadulást szerzett az ÚR egész Izráelnek. Te láttad ezt, és örültél. Miért vétkeznél ártatlan vért ontva, miért akarsz ok nélkül megölni

Dávidot? ⁶Saul hallgatott Jónátán szavára; meg is esküdött Saul: Az élő ÚRra mondom, hogy nem kell meghalnia! ⁷Ekkor hívatta Jónátán Dávidot, és elmondta neki Jónátán mindezeket. Majd Jónátán odavezette Dávidot Saulhoz, aki ismét olyan lett hozzá, mint azelőtt.

⁸Közben a háború tovább folytatódott. Dávid kivonult a filiszteusok ellen, nagy vereséget mért rájuk, és azok megfutamodtak előle.

⁹Egyszer az ÚRnak az a gonosz szelleme megszállta Saul, amikor házában ült lándzsával a kezében. Dávid a lanton játszott. ¹⁰Ekkor Saul lándzsájával a falhoz akarta szegezni Dávidot, de ő félrehajolt Saul elől, és a lándzsa a falba fűrődött. Dávid pedig kiszaladt, és elmenekült még azon az éjszakán.

¹¹Ekkor követeket küldött Saul Dávid házához, hogy tartsák szemmel, és reggel majd öljék meg. De a felesége, Míkal megmondta Dávidnak: Ha nem mented meg ma éjjel az életedet, holnap meg kell halnod! ¹²És leeresztette Míkal Dávidot az ablakon át. Ő pedig futásnak eredt, és elmenekült. ¹³Ekkor fogta Míkal a házibálványt, belefektette az ágyba, a fejéhez odatett egy kecskeszőr párnát, és betakarta egy ruhával.

¹⁴Saul tehát elküldte követeit, hogy fogják el Dávidot, de az asszony azt mondta nekik, hogy beteg. ¹⁵Ekkor Saul ismét elküldte a követeket, hogy nézzék meg Dávidot, és vigyék el hozzá ágyastul, hogy megölesse. ¹⁶Amikor a követek odamentek, kitént, hogy a házibálvány volt az ágyban, és egy kecskeszőr párna volt ott a fejénél. ¹⁷Ezért Saul ezt mondta Míkalnak: Miért csaptál be így engem? Miért engedted, hogy ellenségem elmeneküljön? Míkal ezt felelte Saulnak: Ő mondta nekem: Engedj el, különben megöllek!

¹⁸Dávid tehát futva elmenekült. Elment Sámuelhez Rámába, és elmondta neki mindazt, amit Saul tett vele. Azután Sámuellel együtt Nájótba ment, és ott tartózkodtak. ¹⁹De jelentették Saulnak, hogy Dávid Nájótban van, Rámá mellett. ²⁰Akkor Saul követeket küldött, hogy fogják el Dávidot. De amikor meglátták a próféták csoportját, akik révületben voltak, Sámuel pedig ott állt mellettük, akkor Isten lelke szállt Saul követeire, és ők is révületbe estek.

²¹Jelentették ezt Saulnak. Erre újabb követeket küldött, de azok is révületbe estek.

Harmadszor is küldött Saul követeket, de azok is révületbe estek. ²²Ekkor maga is elment Rámába, és amikor a Szekúban levő nagy kúthoz érkezett, így kérdezősködött: Hol van Sámuel és Dávid? Ezt felelték: Nájótban, Rámá mellett. ²³Elindult tehát a Rámá melletti Nájótba. De Isten lelke szállt őrá is, úgyhogy amíg ment, folyton révületben volt, amíg csak meg nem érkezett a Rámá melletti Nájótba. ²⁴Akkor ő is ledobta a ruháját, és révületben volt ő is Sámuel előtt, és ott feküdt meztelenül egész nap és egész éjjel. Ezért mondják: Hát már Saul is a próféták között van?

1Sám24,1-23 Dávid megkíméli Saul életét

¹Ezután elvonult onnan Dávid, és Én-Gedí sziklavárában tartózkodott.

²Amikor visszatért Saul a filiszteusok üldözéséből, jelentették neki, hogy Dávid Én-Gedí pusztájában van. ³Maga mellé vett Saul egész Izráelből háromezer válogatott embert, és elment, hogy megkeresse Dávidot és embereit a Zerge-szikláknál. ⁴Amikor az út menti juhaklokhoz ért, volt ott egy barlang. Saul bement oda, hogy a szükségét elvégezze. Dávid pedig embereivel együtt éppen a barlang legmélyén tartózkodott. ⁵Akkor az emberei ezt mondták Dávidnak: Nézd, ez az a nap, amelyről azt mondta neked az ÚR, hogy kezedbe adja ellenségedet. Tégy vele, amit jónak látsz! Erre fölkelt Dávid, és lopva levágta Saul köpenyének a sarkát. ⁶Dávidnak azonban megesett rajta a szíve, miután levágta Saul köpenyének a sarkát, ⁷és ezt mondta embereinek: Mentsen meg az ÚR attól, hogy ilyen dolgot kövessék el az én uram, az ÚR fölkentje ellen, és kezet emeljek rá, hiszen az ÚR fölkentje ő! ⁸Így fékezte meg Dávid az embereit, és nem engedte, hogy Saulra támadjanak. Saul pedig kiment a barlangból, és útjára indult. ⁹Ezután Dávid is fölkelt, kiment a barlangból, és Saul után kiáltott: Uram, királyom! Saul ekkor hátratekintett, Dávid pedig arccal a földig hajolt, és leborult előtte.

¹⁰Akkor ezt mondta Dávid Saulnak: Miért hallgatsz olyanok szavára, akik azt állítják, hogy Dávid a vesztedre tör?! ¹¹Hiszen most a saját szemeddel láthattad, hogy kezembe adott az ÚR a barlangban. Mondták is, hogy öljelek meg, de én megszántalak, és ezt mondtam: Nem emelek kezét az én uramra, mert az ÚR fölmentje őt. ¹²Nézd csak, atyám, itt van a köpenyed sarka a kezemben. Amikor levágtam a köpenyed sarkát, nem gyilkoltalak meg. Értsd meg ebből, és lásd be, hogy nem akarok semmi rosszat vagy hűtlenséget elkövetni ellened, és nem vétkeztem ellened, bár te a vesztedre törsz, hogy elvedd az életemet. ¹³Az ÚR tegyen igazságot köztünk, az ÚR álljon értem bosszút rajtad, de én nem emelek rád kezét. ¹⁴Ahogy az ősi példabeszéd mondja: Gonoszoktól ered a gonoszság. Nem emelek hát kezét rád! ¹⁵Ki ellen vonult ki Izráel királya? Kit üldözöl? Egy döglött kutyát vagy egy árva bolhát? ¹⁶Legyen azért az ÚR a bíró, és tegyen igazságot köztünk! Vizsgálja meg és perelje peremet, és szolgáltasson nekem igazságot veled szemben!

¹⁷Miután Dávid mindezeket elmondta Saulnak, megkérdezte Saul: A te hangod ez, Dávid fiam? És Saul hangosan sírni kezdett. ¹⁸Azután ezt mondta Dávidnak: Te igazabb vagy nálam, mert te jól bántál velem, bár én rosszul bántam veled. ¹⁹Te most tudtomra adtad, milyen jót tettél velem: az ÚR a kezédbe adott, és mégsem öltél meg. ²⁰Ha valaki rátalál ellenségére, sértetlenül bocsátja-e útjára? Jóval fizessen neked az ÚR azért, amit ma tettél velem! ²¹Mert magam is tudom, hogy te biztosan király leszel, és te teszed majd Izráel királyságát maradandóvá. ²²Esküdj meg most az ÚRra, hogy ha meghalok, nem irtod ki utódaimat, és nem töröld ki nevemet a nemzetségemből! ²³Dávid megesküdött Saulnak. Saul akkor hazament, Dávid pedig embereivel együtt fölment a sziklavárba.

2Sám1,1-16 Dávid hírt kap Saul haláláról

¹Saul halála után Dávid, legyőzve az amálékiakat, visszatért, és két napig Ciklágban tartózkodott. ²A harmadik napon egy férfi jött Saul táborából megszagattott ruhában, porral beszórt fejjel. Amint Dávidhoz ért, a földre vetette magát, és leborult előtte. ³Dávid megkérdezte tőle: Honnan jössz? Az így felelt neki: Izráel táborából menekültem el. ⁴Dávid ezt kérdezte tőle: Mi történt? Mondd el nekem! Ő pedig ezt mondta: Megfutamodott a hadinép a csatában, sokan elestek és meghaltak a nép közül; meghalt Saul és a fia, Jónátán is. ⁵Ekkor Dávid így szólt a hírhozó legényhez: Honnan tudod, hogy meghalt Saul és a fia, Jónátán? ⁶A hírhozó legény ezt felelte: Éppen a Gilbóa-hegyen voltam, és láttam, hogy Saul a lándzsájára támaszkodik, a hadi szekerek és a lovasok pedig feléje nyomulnak. ⁷Ekkor hátrafordult Saul, meglátott, odahívott magához, én pedig ezt mondtam: Itt vagyok! ⁸Ki vagy? – kérdezte, és én így feleltem: Egy amáléki. ⁹Akkor ezt mondta nekem: Állj ide mellém, és ölj meg, mert szédülés fogott el, bár még magamnál vagyok. ¹⁰Odaálltam hát mellé, és megöltem, mert tudtam, hogy úgysem fogja túlélni a bukását. Azután levettem a fejdíszét meg a karkötőjét, és elhoztam az én uramnak.

¹¹Akkor Dávid megragadta a ruháját és megszagatta; ugyanígy a vele levő emberek is. ¹²Zokogva gyászoltak és böjtöltek egészen estig Saul és a fia, Jónátán miatt meg az ÚR népe miatt; Izráel háza miatt, mert fegyver által hullottak el.

¹³Majd megkérdezte Dávid a hírhozó legénytől: Hová való vagy? Ő így felelt: Egy amáléki jövevénynek vagyok a fia. ¹⁴Erre ezt kérdezte tőle Dávid: Hogy mertél kezét emelni az ÚR felkentjére, és megölni őt?! ¹⁵Azután odahívta Dávid az egyik legényt, és ezt mondta: Jöjj, és végezz vele! Az pedig ledöfte, úgyhogy meghalt. ¹⁶Majd ezt mondta neki Dávid: Magadnak köszönheted, hogy így jártál, hiszen a saját szádd vallott ellened, amikor ezt mondtad: Én öltem meg az ÚR felkentjét.

2Sám2,1-7 Dávid Júda királya lesz

¹Ezek után megkérdezte Dávid az URat: Elmenjek-e Júda egyik városába? Az ÚR ezt felelte neki: Menj! Hová menjek? – kérdezte Dávid. Az ÚR ezt felelte: Hebrónba. ²Odament tehát

Dávid két feleségével, a jezréeli Ahínóammal és Abígajillal, a karmeli Nábál volt feleségével. ³Ebereket is fölvitte Dávid, mindegyiket a háza népével, és letelepedtek Hebrón városaiban. ⁴És eljöttek a júdaiak, és fölkenték ott Dávidot Júda házának királyává. Amikor jelentették Dávidnak, hogy a jábés-gileádiak eltemették Saul, ⁵követeket küldött Dávid a jábés-gileádiakhoz, és ezt üzentek nekik: Az ÚR áldottai vagytok, amiért hűségesek voltatok uratokhoz, Saulhoz, és eltemették őt. ⁶Ezért majd az ÚR is szeretettel és hűséggel bánik veletek. Én is jót teszek veletek, amiért ezt tettétek. ⁷Most pedig legyetek erősek, és legyetek bátrak! Mert uratok, Saul meghalt ugyan, de engem már királlyá kent Júda háza.

2Sám5,1-5 Dávid egész Izráel királya lesz

¹Ezután elment Dávidhoz Izráel összes törzse Hebrónba, és ezt mondta: Nézd, mi a csontod és húsod vagyunk! ²Azelőtt is, amikor Saul volt a királyunk, te vezetted harcra és hoztad vissza Izráelt, és ezt mondta neked az ÚR: Te leszel népemnek, Izráelnek a pásztora, te leszel Izráel fejedelme! ³Megjelent tehát Izráel valamennyi véne a király előtt Hebrónban, és Dávid király szövetséget kötött velük Hebrónban az ÚR színe előtt, ők pedig fölkenték Dávidot Izráel királyává.

⁴Harmincesztendő volt Dávid, amikor királlyá lett, és negyven esztendeig uralkodott. ⁵Júda királya volt Hebrónban hét esztendeig és hat hónapig, Jeruzsálemben pedig harminchárom esztendeig volt egész Izráel és Júda királya.

2Sám 6,1-23 Dávid Jeruzsálembé viteti a szövetség ládáját

¹Ezután összegyűjtötte Dávid Izráel legkiválóbb ifjait, harmincezer embert. ²Elindult és elment Dávid az egész hadinéppel Baalé-Jehúdába, hogy elhozza onnan az Isten ládáját, amelyet a rajta levő kerúbokon trónoló Seregek URáról neveztek el. ³Az Isten ládáját egy új szekéren szállították, és elvitték Abínádáb házából, amely a dombon állt. Abínádáb fiai, Uzzá és Ahjó vezették az új szekeret. ⁴Elvitték az Isten ládáját Abínádáb házából, amely a dombon állt. Ahjó ment a láda előtt. ⁵Dávid és Izráel egész háza pedig szent táncot járt az ÚR színe előtt mindenféle ciprusfa hangszernek, citerának, lantnak, dobnak, csörgőnek és cintányérnak a kíséretével.

⁶Amikor Nákón szérújéhez értek, Uzzá az Isten ládájához kapott, és megfogta, mert megbotlottak az ökrök. ⁷Ezért fellángolt az ÚR haragja Uzzá ellen. Nyomban lesújtott rá az Isten meggondolatlanságáért, és meghalt ott, az Isten ládája mellett. ⁸Dávid pedig megdöbbent attól, hogy az ÚR összetörte Uzzát. Ezért nevezik azt a helyet Pérec-Uzzának mindmáig. ⁹Akkor félni kezdett Dávid az ÚRtól, és ezt gondolta: Hogy jöhetne hozzám az ÚR ládája? ¹⁰Nem akarta hát Dávid magához vitetni az ÚR ládáját Dávid városába, hanem elvitette a gáti Óbéd-Edóm házába. ¹¹Három hónapig volt az ÚR ládája a gáti Óbéd-Edóm házában, és megáldotta az ÚR Óbéd-Edómot és egész háza népét.

¹²Jelentették Dávid királynak, hogy megáldotta az ÚR Óbéd-Edóm háza népét és mindenét az Isten ládájáért. Elment ezért Dávid, és örvendezve elvitte az Isten ládáját Óbéd-Edóm házából Dávid városába. ¹³Amikor hat lépést tettek azok, akik az ÚR ládáját vitték, ő egy bikát és egy hízott borjút áldozott. ¹⁴Dávid teljes erővel táncolt az ÚR színe előtt, és gyolcs éfódot kötött magára Dávid. ¹⁵Így vitte el Dávid és Izráel egész háza az ÚR ládáját örömrivalgással és kürtzengéssel. ¹⁶De Míkal, Saul leánya éppen akkor tekintett ki az ablakon, amikor az ÚR ládája Dávid városába ért, és látta, ahogy Dávid király ugrálva táncol az ÚR színe előtt, ezért szívből megvetette őt.

¹⁷Az ÚR ládáját bevitték, és odatették a helyére, annak a sátnak a közepén, amelyet Dávid vont fel. Akkor Dávid égőáldozatokat és békeáldozatokat mutatott be az ÚR színe előtt. ¹⁸Miután Dávid bemutatta az égőáldozatokat és a békeáldozatokat, megáldotta a népet a Seregek URának nevében. ¹⁹Majd az egész népnek, Izráel egész sokaságának, minden

férfinak és nőnek osztott egy-egy lepényt, préselt datolyát és aszú szőlőt. Azután az egész nép hazament.

²⁰Dávid is hazatért, hogy megáldja háza népét. De Míkal, Saul leánya kijött Dávid elé, és ezt mondta: Milyen dicső volt ma Izráel királya! Úgy mutogatta magát az udvari emberek szolgálóleányai előtt, ahogyan csak féleszű ember szokta magát mutogatni! ²¹Dávid ezt felelte Míkalnak: Az ÚR színe előtt jártam szent táncot, aki engem választott apád helyett és egész háza népe helyett, és engem rendelt az ÚR népének, Izráelnek a fejedelmévé. Igen, az ÚR színe előtt! ²²És ha még ennél is jobban megalázkodom, és még alávalóbb leszek is a magam szemében, akkor is tisztelni fognak a szolgálóleányok, akiket te emlegetsz. ²³Ezért nem lett gyermeke Míkalnak, Saul leányának holta napjáig.

2Sám7, 1-17 Dávid templomot akar építeni, Az Úr ígérete Dávidnak és házának

¹Amikor a király már palotában lakott, és az ÚR mindenfelől nyugalmat adott neki ellenségeitől, ²ezt mondta a király Nátán prófétának: Nézd, én cédruspalotában lakom, az Isten ládája pedig sátorlapok között lakik. ³Nátán ezt mondta a királynak: Tedd meg mindazt, ami szándékodban van, mert veled van az ÚR!

⁴De még azon az éjszakán az történt, hogy így szólt az ÚR ígéje Nátánhoz: ⁵Menj, és mondd meg szolgálómnak, Dávidnak, hogy ezt mondja az ÚR: Te házat akarsz nekem építeni, hogy abban lakjam? ⁶Hiszen attól kezdve, hogy fölhoztam Izráel fiait Egyiptomból, nem laktam házban mindmáig, hanem egy sátorral vándoroltam ide-oda, az volt a hajlékom. ⁷Amíg Izráel fiai között vándoroltam, mondtam-e egy szóval is Izráel bármelyik bírójának, akit népem, Izráel pásztorául rendeltem: Miért nem építtetetek nekem egy házat cédrusfából?

⁸Most azért ezt mondd szolgálómnak, Dávidnak: Ezt mondja a Seregek URa: Én hoztalak el a legelőről, a juhnyáj mellől, hogy fejedelme légy népemnek, Izráelnek. ⁹Veled voltam mindenütt, amerre csak jártál, kiirtottam előled minden ellenségedet. Olyan nagy nevet szereztem neked, amilyen neve csak a legnagyobbaknak van a földön. ¹⁰Helyet készítettem népemnek, Izráelnek is, és úgy ültettem el ott, hogy a maga helyén lakhat. Nem kell többé rettegnie, és nem nyomorgatják többé a gonoszok, mint kezdetben, ¹¹attól a naptól fogva, hogy bírákat rendeltem népemnek, Izráelnek, és nyugalmat adtam neked minden ellenségedtől. Azt is kijelentette neked az ÚR, hogy az ÚR akarja a te házadat építeni.

¹²Ha majd letelik az időd, és pihenni térsz őseidhez, fölemelem majd utódodat, aki a te véredből származik, és szilárdá teszem az ő királyságát. ¹³Ő épít házat nevem tiszteletére, én pedig megerősítem királyi trónját örökre. ¹⁴Atyja leszek, és ő az én fiam lesz. Ha bűnt követ el, megfenyítem férfihoz illő bottal, embereknek kijáró csapásokkal. ¹⁵De nem vonom meg tőle szeretetemet, ahogyan megvontam Saultól, akit eltávolítottam előled. ¹⁶Így a te házad és királyságod örökre megmarad, és trónod örökre szilárd lesz.

¹⁷Nátán pontosan e beszéd és látomás szerint beszélt Dáviddal.

2Sám11, 1-27 Dávid és Betsabé, Úriás halála

¹Egy esztendő múlva, abban az időben, amikor a királyok háborúba szoktak vonulni, elküldte Dávid Jóábot szolgálóival meg egész Izráellel együtt. Pusztították az ammóniakat, és körülzárták Rabbát. Dávid azonban Jeruzsálemben maradt.

²Egyszer estefelé, amikor Dávid fölkelt a fekhelyéről, és a királyi palota tetején sétált, meglátott a tetőről egy asszonyt, aki éppen fürdött. Az asszony igen szép volt. ³Dávid elküldött, és kérdezősködött az asszony felől. Ezt mondták neki: Betsabé ez, Eliám leánya, a hettita Úriás felesége. ⁴Akkor követeket küldött Dávid, és magához vitette őt. Az asszony, aki éppen azelőtt tisztult meg tisztátalanságából, bement hozzá, ő pedig vele hált. Azután hazament az asszony.

⁵De az asszony teherbe esett. Megüzente hát Dávidnak: Teherbe estem! ⁶Akkor Dávid ezt üzente Jóábnak: Küldd el hozzám a hettita Úriást! Jóáb el is küldte Úriást Dávidhoz. ⁷Amikor Úriás megérkezett hozzá, megkérdezte Dávid, hogy jól van-e Jóáb, jól van-e a hadinép, és jól folyik-e a háború. ⁸Azután ezt mondta Dávid Úriásnak: Menj haza, és mosd meg a lábadat! Úriás elhagyta a királyi palotát, és vitték utána a király ajándékát. ⁹De Úriás a királyi palota bejárata előtt feküdt le ura többi szolgájával együtt, és nem ment haza. ¹⁰Amikor jelentették Dávidnak, hogy Úriás nem ment haza, ezt kérdezte Dávid Úriástól: Hiszen hosszú útról érkeztél! Miért nem mentél hát haza? ¹¹Úriás így felelt Dávidnak: A láda meg Izráel és Júda sátrakban laknak; az én uram, Jóáb és uramnak a szolgálói pedig a nyílt mezőn táboroznak. Hogyan mehetnék akkor én haza, hogy egyem, igyam, és a feleségemmel háljak? Az életemre, a lelkemre mondom, hogy nem teszem ezt!

¹²Akkor ezt mondta Dávid Úriásnak: Maradj itt még ma, és holnap elbocsátlak! Ott maradt tehát Úriás Jeruzsálemben aznap és másnap is. ¹³Azután hívatta őt Dávid, hogy vele egyék és igyék, és leitatta őt. De este urának a szolgálival ment ki lefeküdni a fekvőhelyére, és nem ment haza.

¹⁴Reggel azután levelet írt Dávid Jóábnak, melyet Úriással küldött el. ¹⁵Ezt írta a levélben: Állítsátok Úriást az arcvonalba, ahol a leghevesebb a küzdelem, azután húzódjatok vissza, hogy levágják, és halálát lelje!

¹⁶Így történt a város ostrománál, hogy Jóáb Úriást arra a helyre állította, amelyről tudta, hogy ott kemény harcosok állnak. ¹⁷Amikor kitörték a városbeli férfiak, és megütköztek Jóábnak, néhányan elesetek a hadinépből Dávid szolgálói közül. Meghalt a hettita Úriás is. ¹⁸Jelentést küldött azért Jóáb Dávidnak az ütközet egész lefolyásáról. ¹⁹Ezt parancsolta a küldöncnek: Ha elbeszéled az ütközet egész lefolyását a királynak, ²⁰és ha a király haragra lobbant, és ezt mondja neked: Miért mentetek harc közben olyan közel a városhoz? Hát nem tudátok, hogy a várfalról löni fognak rátok? ²¹Ki ütötte agyon Abímeleket, Jerubbeset fiát? Egy asszony dobott rá a várfalról egy malomkövet, és ezért halt meg Tébécben! Miért mentetek olyan közel a várfalhoz? Akkor így válaszolj: Szolgád, a hettita Úriás is meghalt.

²²A küldönc tehát elment, és amikor megérkezett, jelentette Dávidnak mindazt, amit rábízott Jóáb. ²³A küldönc ezt mondta Dávidnak: Először erősebbek voltak nálunk azok az emberek, ránk törtek a mezőn, de mi visszaszorítottuk őket a kapu bejáratáig. ²⁴A várfalról azonban lövöldözni kezdtek szolgálóidra az íjászok, és meghaltak néhányan a király szolgálói közül. Szolgád, a hettita Úriás is meghalt.

²⁵Akkor ezt parancsolta Dávid a küldöncnek: Mondd meg Jóábnak: Ne tekintsd ezt olyan nagy bajnak, mert a fegyver hol ezt, hol azt pusztítja el. Harcolj még erősebben a város ellen, és rombold le! Így biztasd őt!

²⁶Amikor meghallotta Úriás felesége, hogy meghalt a férje, Úriás, elsiratta az urát. ²⁷A gyász letelte után érte küldött Dávid, palotájába vitette; az pedig a felesége lett, és fiút szült neki. De az ÚRnak nem tetszett, amit Dávid elkövetett.

2Sám 12, 1-25 Nátán példázata, Betsabé gyermeke meghal, Salamon születése

¹Az ÚR elküldte Dávidhoz Nátánt. Az bement hozzá, és ezt mondta neki: Volt egy városban két ember, egy gazdag meg egy szegény. ²A gazdagnak igen sok juha és marhája volt. ³A szegénynek nem volt egyebe, csak egy báránkjája, azt is pénzen vette. Táplálgatta, és a gyermekeivel együtt nőtt fel nála. A falatjából evett, poharából ivott, és az ölében feküdt, mintha csak a leánya lett volna. ⁴Egyszer egy utas érkezett a gazdag emberhez, de ez sajnált a maga juhait és marháit közül hozatni, hogy elkészítse a hozzá érkezett vándornak, ezért elvette a szegény ember bárányát, és azt készítette el annak, aki hozzá érkezett.

⁵Dávid nagy haragra lobbant az ellen az ember ellen, és ezt mondta Nátánnak: Az élő ÚRra mondom, hogy halál fia az az ember, aki ezt elkövette! ⁶A bárányért négyszer annyit kell fizetnie, mivel ezt tette, és mivel könyörtelen volt.

⁷Akkor ezt mondta Nátán Dávidnak: Te vagy az az ember! Ezt mondja az ÚR, Izráel Istene: Én kentelek föl Izráel királyává, és én mentettelek meg Saul kezéből. ⁸Neked adtam uradnak a házát, és öledbe adtam urad feleségeit. Neked adtam Izráel és Júda házát is. És ha ezt kevesellted volna, még sok mindent adtam volna neked. ⁹Miért vetted meg az ÚR szavát, miért tettél olyat, ami nem tetszik neki?! A hettita Úriást fegyverrel vágattad le, hogy a feleségét feleségül vehesd; őt magát pedig meggyilkoltattad az ammóniak fegyverével! ¹⁰Ezért nem távozik el soha a fegyver a házadtól, mivel megvetted engem, és elvetted a hettita Úriás feleségét, hogy a te feleséged legyen.

¹¹Ezt mondja az ÚR: A tulajdon házadból fogok bajt hozni rád. Feleségeidet szemed láttára elveszem, és másnak adom, aki fényes nappal fog a feleségeiddel hálni. ¹²Te ugyan titokban cselekedtél, én azonban egész Izráel előtt, napvilágnál cselekszem meg ezt!

¹³Akkor ezt mondta Dávid Nátánnak: Vétkeztem az ÚR ellen! Nátán így felelt Dávidnak: Az ÚR is elengedte vétkeidet, nem halsz meg. ¹⁴Mivel azonban ezzel a tettel okot adott az ÚR ellenségeinek a gyalázkodásra, meg kell halnia a fiadnak, aki született neked.

¹⁵Ezután hazament Nátán. Az ÚR pedig súlyos betegséggel verte meg a gyermeket, akit Úriás volt felesége szült Dávidnak. ¹⁶Dávid könyörgött Istenhez a gyermekért; böjtöt tartott Dávid, és amikor hazament, a földön fekvé töltötte az éjszakát. ¹⁷Udvarának a vénei odaálltak melléje, hogy fölemeljék a földről, de ő nem engedte, és nem is evett velük semmit. ¹⁸A hetedik napon meghalt a gyermek. A szolgák azonban nem merték megmondani Dávidnak, hogy meghalt a gyermek, mert ezt gondolták: Hiszen amikor még élt a gyermek, és szóltunk hozzá, akkor sem hallgatott a szavunkra. Hogyan mondjuk meg neki, hogy meghalt a gyermek?! Még valami bajt csinál! ¹⁹Dávid azonban látta, hogy szolgálai maguk között sugdolóznak, és rájött Dávid, hogy meghalt a gyermek. Megkérdezte Dávid a szolgálait: Meghalt a gyermek? Meghalt – felelték. ²⁰Ekkor fölkelt Dávid a földről, megfürdött, megkente magát, ruhát váltott, majd bement az ÚR házába, és leborult. Azután hazament, és kérte, hogy tegyenek eléje ételt, és evett. ²¹Akkor ezt kérdezték a szolgálai: Miért tetted ezt? Amíg élt a gyermek, böjtöltél és sírtál, de most, hogy meghalt a gyermek, fölkelsz és eszel? ²²Ő így felelt: Amíg a gyermek élt, böjtöltem és sírtam, mert ezt gondoltam: Ki tudja, talán megkönyörül rajtam az ÚR, és életben marad a gyermek. ²³De most, hogy meghalt, miért böjtöljek? Vissza tudom-e még hozni őt? Én megyek majd őhozzá, de ő nem tér vissza hozzám.

²⁴Ezután megvigasztalta Dávid a feleségét, Betsabét: bement hozzá, és vele hált. Az asszony fiút szült, és Salomonnak nevezték, az ÚR pedig a szeretetébe fogadta őt. ²⁵Dávid Nátán prófétára bízta őt, aki Jedídjának nevezte az ÚR akarata szerint.

1Kir 2, 1-4 Dávid utolsó intelmei Salamonhoz

¹Amikor közeledett Dávid halálának az ideje, ezeket hagyta meg fiának, Salomonnak: ²Én most elmegyek azon az úton, amelyen minden földi halandó elmegy. Légy erős, légy férfi! ³Tartsd meg, amit elrendelt Istened, az ÚR! Járj az ő útján, tartsd meg rendelkezéseit, parancsolatait, törvényeit és intelmeit, ahogyan meg vannak írva Mózes törvényében. Akkor boldogulsz mindenben, amit teszel, és mindenütt, amerre fordulsz. ⁴Akkor beteljesíti az ÚR a nekem adott ígéretét, amikor ezt mondta: Ha vigyáznak fiaid útjukra, és állhatatosan előttem járnak teljes szívvel és teljes lélekkel, akkor nem vesznek ki utódaid Izráel trónjáról.

1Kir 2, 10-12 Dávid halála

¹⁰Azután pihenni tért Dávid őseihez, és eltemették Dávid városában. ¹¹Dávid negyven évig uralkodott Izráelben. Hebrónban uralkodott hét évig, Jeruzsálemben pedig harminchárom évig uralkodott. ¹²Azután Salomon ült apjának, Dávidnak a trónjára, és uralma nagyon megerősödött.

51. Zsoltár Bűnbánat és megújulás

¹A karmesternek: Dávid zsoltára,

²abból az időből, mikor nála járt Nátán próféta, mert bement Dávid Betsabéhoz.

³Könyörülj rajtam kegyelmeddel, Istenem, töröld el hűtlenségemet nagy irgalmaddal!

⁴Teljesen mosd le rólam bűnömet, és vétkeimtől tisztíts meg engem!

⁵Mert tudom, hogy hűtlen voltam, és vétkem mindig előttem van.

⁶Egyedül ellened vétkeztem, azt tettem, amit rossznak látsz. Ezért igazad van, ha szólsz, és jogos az ítéleted.

⁷Lásd, én bűnben születtem, anyám vétkekben fogant engem.

⁸Te pedig a szívben levő igazságot kedveled, és a bölcsesség titkaira tanítasz engem.

⁹Tisztíts meg izsóppal, és tiszta leszek, moss meg engem, és fehérebb leszek, mint a hó.

¹⁰Engedd, hogy vidámságot és örömet halljak, és megújuljanak tagjaim, amelyeket összetörtél.

¹¹Rejtsd el orcádat vétkeim elől, töröld el minden bűnömet!

¹²Tiszta szívet teremts bennem, Istenem, és az erős lelket újítsd meg bennem!

¹³Ne vess el orcád elől, szent lelkedet ne vedd el tőlem!

¹⁴Vidámíts meg újra szabadításoddal, támogass, hogy lelkem készséges legyen,

¹⁵hogy taníthassam utaidra a hűtlenekeket, és a vétkesek megtérjenek hozzád.

¹⁶Ments meg, mert vért ontottam, ó, Isten, szabadító Istenem! És igazságodat ujjongva hirdeti nyelvem.

¹⁷Nyisd meg ajkamat, Uram, és dicséretedet hirdeti szám.

¹⁸Hiszen a véresáldozatot nem kedveled, és ha égőáldozatot adnék is, nem vennéd szívesen.

¹⁹Isten előtt a töredelmes lélek a kedves áldozat. A töredelmes és megtört szívet nem veted meg, Istenem!

²⁰Tégy jót a Sionnal kegyelmesen, építsd fel Jeruzsálem kőfalait!

²¹Akkor majd kedveled a helyesen bemutatott áldozatokat, az égőáldozatot és a teljesen eléggő áldozatot. Akkor majd áldozhatnak oltárodon bikákat.